

Predica de la Krefeld

Duminică, 3 octombrie 2004, ora 10⁰⁰

Ewald Frank

Laudă, onoare și slavă să fie adusă Domnului, Dumnezeuul veșnic credincios care-și strânge poporul Său din toate popoarele, limbile și neamurile, și vorbește cu noi. Și de multe ori mie și nouă tuturor ni se pare că atunci când se predică Cuvântul, lucrul acesta se face în slăbiciune. Însă puterea nu stă în glasul predicatorului. Puterea, viața, este în Cuvânt. Când este primit Cuvântul, atunci se descoperă puterea și viața care este în Cuvânt.

Este atât de minunat că nu numai noi ne adunăm aici ci întreaga lume poate să aibă parte de ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Și noi toți știm despre ce este vorba. Nu sunt prezentate răstălmăcirii ale Cuvântului, care conduc în multe neînțelegeri și care au dat naștere la diferite denominațiuni în cadrul creștinismului. Întotdeauna o răstălmăcire a unui Cuvânt a adus la viață o nouă denominațiune. Dar prin Cuvântul original este adusă la viață Biserica – Biserica Dumnezeului Celui Viu.

Fratele Kupfer tocmai mi-a dat o Biblie. Noi am amintit deja în locul acesta faptul că sora Kupfer și-a luat de curând o mașină nouă, a mers cu aceasta la cumpărături, s-a întors acasă, a lăsat mașina pe alee, iar când a ieșit din casă (după ce a lăsat sacoșa în casă) mașina era în flăcări. A ars în întregime. N-a mai rămas decât ce era de metal. Apoi au venit cei de la asigurare și ei n-au mai găsit în mașină decât Biblia. N-au mai găsit decât Biblia! Și Biblia este aici, fără nici o pagubă. Aleluia! Da. Dacă doriți să vedeți fotografiile cu ceea ce a mai rămas din mașină sunteți bineveniți. Acestea sunt aici. Mulțumesc frate Kupfer, soră Kupfer, pentru că mi-ați reamintit.

Acum, înainte de a trece la subiect, avem două cântări. Mai întâi cei patru frați care cântă aici – vă rog să veniți acum repede. Iar după aceea, s-a propus ca cele două surori ale noastre să cânte o cântare deosebită, intitulată „Numai calea credinței este sigură / Inaccessibilă pentru Dușman”. Frații sunt deja aici, vin și surorile, iar după aceea nu vom mai avea întreruperi. O cântare nu este o întrerupere, ci o îmbogățire – iar două cântări... – trebuie doar să se creadă din toată inima. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți. [se cântă – n.tr.]

Mulțumesc. Evanghelia este și în cântări. Eu m-am gândit la Isaia 35. Aici a vorbit omul lui Dumnezeu despre calea pe care „chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rățăcească.” Și de ce? Deoarece calea a fost pregătită și iluminată.

Frați și surori, scumpi prieteni, aici și în lumea-ntreagă Dumnezeu a dăruit har – s-a făcut lumină spre seară, înainte să vină miezul nopții. Și miezul nopții va veni – noi avem în Scripturi toate prorociile și putem să vedem și ce se întâmplă. Trebuie doar să-ți iei niște articole de pe Internet, ca să vezi după aceea cât de departe a ajuns totul și ce se întâmplă pe pământul acesta. Aceste lucruri au, desigur, o legătură cu prorocia biblică, cu ceea ce a fost prorocit dinainte.

Avem azi în țara noastră cea mai importantă zi a trecutului apropiat – ziua unificării Germaniei. De fapt ar fi trebuit să fie pe 9 noiembrie, dar nu este așa pentru că 9 noiembrie amintește de ce s-a întâmplat în aceeași dată în 1938, când în al treilea Reich au fost arse toate sinagogile. Dar deschiderea zidului, a porții Brandenburg a avut loc tot pe 9 noiembrie și nu pe 3 octombrie. Însă pentru noi datele nu ar trebui să fie atât de importante. În orice caz, după ce a fost unificată țara aceasta a urmat unificarea Europei. Avem acum 455 milioane de oameni sub un singur acoperiș, și așa cum a prezis-o prorocia biblică, se va ridica al patrulea imperiu mondial și va stăpâni peste lumea întreagă și va sfărâma totul în bucăți. O puteți citi în prorocul Daniel în cap. 2, în cap. 7 și apoi de asemenea în Apocalipsa 13 de la v. 1-11 și apoi de asemenea în Apocalipsa 17 de la v. 1. S-ar mai putea lua și alte versete în această legătură. Este pur și simplu o împlinire a

prorociei biblice în timpul nostru. Nici un om n-o va împiedica. Exact cum este cu Israelul. Dacă Domnul nostru spune și în Noul Testament în Luca 21 v. 24 că evreii vor fi împrăștiați între toate neamurile până se vor împlini vremurile neamurilor, atunci lucrul acesta trebuia să se întâmple exact așa, cum a fost prezis deja din Vechiul Testament – Deut. 13 mai ales de la v. 1-3 și după aceea de asemenea în prorocul Isaia cap. 14, în prorocul Ieremia cap. 23, cap. 31, în prorocul Ezechiel cap. 36-39 – strângerea poporului lui Israel – și după aceea în Ezechiel 47 este descrisă și împărțirea țării pe seminții. Tot așa cum a fost făgăduit în vremea lui Avraam și s-a împlinit în timpul lui Iosua, tot așa va fi restabilită rânduiala divină cu Israel. Așa a făgăduit-o Dumnezeu și așa va fi. În paralel cu aceasta are loc chemarea afară a bisericii din toate popoarele, limbile și neamurile, în făgăduințele pe care ni le-a dat Dumnezeu. Are loc o strângere, o chemare afară și o restituire a rânduiei divine în Biserică, în Cuvânt și în făgăduințele din acesta. Dacă o făgăduință nu se găsește în sfânta Scriptură, atunci nu există nici o împlinire a acesteia. Dacă în Cuvântul lui Dumnezeu există o făgăduință, atunci Dumnezeu Însuși garantează împlinirea acesteia. Ne putem bizui 100% pe aceasta.

Apoi dacă privim în dezvoltările politice cu toată dezorientarea și neputința și cu toate nedreptățile care se petrec acolo... Și după cum ne-o spun și ultimele știri, Irakul are datorii de 130 de miliarde și 90% din acestea vor fi iertate celor ce au făcut toată paguba. Iar țara se scaldă în petrol și noi vom finanța acum totul. Sincer, nimic nu mai are sens. Și politicienii și-au pierdut mințile. Pe pământ este un haos. Se pare că Bin Laden este singurul care înțelege acest lucru. Aici spune că Bin Laden vrea – și și-a jurat acest lucru – să facă din SUA o Hiroshima. Și de fapt aceasta este singura veste bună din toată această relatare. În alt articol se spune că fiecare bombă atomică ce se va fabrica acum are pe ea numele de Hiroshima, în legătură cu ceea ce au făcut americanii în 1946 în Japonia la mult timp după sfârșitul celui de-al doilea război mondial – când și-au aruncat bombe asupra Hiroshimei și Nagasaki. Iar Bin Laden vrea să fie chit și să răsplătească americanilor. Și atunci se împlinește ce a spus fratele Branham, și anume că atât cât a putut să se uite în vedenie peste

America, a văzut totul nimicuit – doar fumul se ridica – totul era nimicuit. Și acest lucru aparține evenimentelor timpului de sfârșit. Noi nu putem influența cu nimic. Se întâmplă exact așa cum a fost prezis în prorocia biblică. Important este faptul că deși nu avem nici o influență asupra acestor lucruri, noi să fim atenți la acestea. Și apoi Cuvântul pentru timpul din urmă din Luca 21, Mat. 24 „când veți vedea aceste lucruri întâmplându-se, atunci fiți atenți, priviți în sus, ridicați-vă capetele, căci știți că răscumpărarea voastră se apropie.” Noi nu ne temem, pentru că așa trebuie să se întâmple.

Repet: deși nu avem nici o influență asupra evenimentelor, noi vedem ce se petrece și ne dăm seama cu adevărat că n-am ajuns doar la timpul sfârșitului, ci am ajuns la sfârșitul timpului de sfârșit. Și atunci urmează punctul principal: influența divină a Cuvântului, a Cuvântului original, trebuie să aibă un rezultat în noi... Cuvântul nu are voie să se mai întoarcă gol, ci trebuie să îplinească scopul pentru care l-a trimis Dumnezeu. De ultimul mesaj este legat și scopul cel mai mare: chemarea afară din tot acest haos în care există atâtea glasuri – la fel și în domeniul religios. Iar noi trebuie să auzim singurul Glas. Și să luăm în serios și Cuvântul din Isaia 40: „un glas strigă în pustie.” Nu trei proroci, sau zece, sau trei sute – ci un bărbat trimis de Dumnezeu, astfel ca toți să creadă prin el. Așa este scris până acum.

Oamenii pot să întrebe: „N-am avut noi întotdeauna Consilii? N-am avut noi întotdeauna hotărâri în decursul istoriei bisericii?” Pe noi nu ne interesează hotărârile din istoria bisericii, și nici liderii lor. Noi vrem să știm ce a hotărât Dumnezeu în sfatul Său. Asta ne interesează. Și vrem să avem parte de împlinirea acestor hotărâri ale lui Dumnezeu. Ioan botezătorul nu a fost un certăreț, sau un om care era împotriva întregii lumi religioase, ci venise ceasul lui Dumnezeu iar Ioan era doar o parte din ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Său și în vremea aceea El veghea asupra Cuvântului Său ca să-l îplinească. Noi trebuie să recunoaștem acest lucru. La fel a fost cu Pavel. Și el a fost un bărbat al lui Dumnezeu care avea o chemare cerească. Care este omul care s-ar răzvrăti împotriva unei chemări cerești? Cine este omul acela? Unde poate fi el auzit sau văzut? O

chemare cerească – așa cum au avut apostolii și prorocii – a fost întotdeauna în legătură cu planul de mântuire; fie că a fost vestirea, fie că a fost împlinirea lucrurilor respective. Dar atunci când lucrează Dumnezeu, noi trebuie să respectăm lucrul acesta. Nu se poate trece peste aceasta. Așa ceva nu se poate face. Cine trece pe lângă ceea ce a făgăduit Dumnezeu și pe lângă ceea ce face el conform Cuvântului Său, acela trece pe lângă Dumnezeu. Iar acela care trece pe lângă Dumnezeu, va fi și el ocolit de Dumnezeu. Dumnezeu mai întâi vorbește, apoi dacă noi suntem și putem să credem, atunci vedem slava lui Dumnezeu. Atunci Domnul ne descoperă planul Său tainic de mântuire.

Știți voi ce privilegiu avem noi? Noi cu adevărat putem să intrăm în locul preasfânt al lui Dumnezeu, noi putem să avem o legătură personală cu Dumnezeu, El ni S-a descoperit, El ne-a deschis inimile și ochii.

Aș vrea să citesc numai trei citate ale fratelui Branham, din predica „Cuvântul vorbit” – probabil cea mai lungă predică pe care a ținut-o fratele Branham. Aici este vorba despre sămânță și despre umezeala de pe câmpul în care este semănată sămânța.

„Dacă sămânța Cuvântului este hotărâtă dinainte, precum a fost El, Eliberatorul... Ce rezultat aduce apa? Umezeală! Biserica aceasta de astăzi este o Mireasă predestinată? A spus Dumnezeu că va avea o Mireasă fără pată și fără zbârcitură? Atunci aceasta este predestinată, nu-i așa? Vedeți? Și Hristos a fost predestinat. El a fost sămânța împărătească a lui Avraam, și ce a făcut aceasta? Când Duhul a venit peste Hristos, El a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu. Și dacă apa, Duhul, vine peste Sămânța Cuvântului, atunci Sămânța împărătească a credinței lui Avraam în Cuvântul lui Dumnezeu va produce același tip de recoltă.” Totul se va întâmpla conform voii lui Dumnezeu.

Încă un citat: „Credincioșii Cuvântului trebuie să fie una.” Frați și surori, a sosit clipa când toată discordia produce o distrugere. Noi trebuie să avem grijă ca de pe buzele noastre să nu iasă cuvinte

care să provoace neînțelegeri. Noi toți să umblăm cu adevărat în frica de Dumnezeu, și să înțelegem ce efect pot să aibă cuvintele noastre.

Fratele Branham continuă: „Ați înțeles? Credincioșii, Cuvântul și Duhul sunt una. Voi nu mai procedați după gândirea voastră. Nu mai gândiți gândurile voastre. Nu este minunat? În voi este gândul lui Hristos. Vedeți? Gândul lui Hristos în voi va lua Cuvântul, tot așa cum a făcut El, pentru că El era Cuvântul. Dacă în voi este gândul lui Hristos, voi sunteți Cuvântul. Voi sunteți Cuvântul viu al lui Dumnezeu, reprezentanți ai Lui aici pe pământ (așa este), care continuă lucrarea. Așa ar trebui să fie biserica.” Iar eu adaug aici că așa va ajunge biserica. Trebuie să ajungă așa.

Acum ultimul citat: „Credeți voi?” Apoi eu sar peste o propoziție. „Căci voi sunteți o sămânță predestinată exact cum a fost și Hristos; iar când ploaia cade peste sămânță, se arată viața.” Sămânța nu poate fi semănată în nisip. Trebuie semănată într-un pământ bun. Apoi trebuie să plouă pentru ca sămânța să putrezească iar viața care este în sămânță să se poată descoperi.

Apoi continuă: „El i-a ales înaintea întemeierii lumii. Atunci și ei au fost o sămânță predestinată. Nu-i așa? Apoi ei, aceste semințe, Cuvântul, s-au întors în camera de sus și Cuvântul stătea în ei fără să fi venit încă la viață.” Cei ce erau în camera de sus aveau Cuvântul în ei ca o sămânță dar sămânța încă dormita, nu răsărise încă.

Apoi continuă: „Deodată a venit din cer un sunet, ca șuvoiul apelor. Și a umplut toată casa în care stăteau ei. Și semințele au început să crească. Cuvântul lui Dumnezeu a început să se descopere.” Noi toți dorim lucrul acesta. Toți dorim lucrul acesta.

Și eu am citit în predica „Acesta este timpul, domnilor?” câte taine enumeră fratele Branham, și spun acesta având în vedere Apoc. 10 și vom ajunge și la tema aceasta. Dar azi, când citeam aceste puncte care toate sunt taine, mi-a venit gândul: taina care a fost ascunsă în Cuvânt nu trebuie numai descoperită ca noi s-o vedem, ci dacă se referă la Biserică atunci nu ajunge descoperirea, ci noi trebuie să devenim o parte din ceea ce a făgăduit Dumnezeu și din ce ne-a

descoperit – până la punctul că fiii lui Dumnezeu vor fi descoperiți, așa cum ni se spune în Romani 8.

Noi am amintit deja recent, din predica aceasta, fratele Branham spune... – eu voi citi numai titlul din fiecare taină – „Aici este taina. În Scriptură o taină este un adevăr care mai înainte a fost ascuns dar acum este descoperit în mod divin.” Mai înainte ascuns, dar apoi descoperit. Dar în clipa când taina este descoperită, noi avem acces la taină. De exemplu când este vorba despre taina lui Dumnezeu în Hristos, atunci pentru noi aceasta nu mai este o taină ascunsă ci noi citim „Dumnezeu s-a descoperit în trup, a fost socotit neprihănit în Duhul” – și noi vedem descoperirea, noi avem acces la descoperire. Și lucrul acesta trebuie să fie așa cu noi în fiecare punct.

Apoi spune aici: „Taina pe care n-a putut s-o vadă Israelul, pentru ca astfel să poată să intre neamurile.”

Apoi: „Taina mutării sfinților care sunt în viață, la sfârșitul epocii acesteia.” Aici nu ajunge să spunem: „Nouă ne-a fost descoperit.” Noi credem că facem parte dintre ei, că această taină ne-a fost descoperită cu scopul ca noi să avem parte de ea. Nu doar o lecție despre cum va fi ci noi să fim incluși, urmează să se întâmple cu noi – nouă ne-a fost adresat și acesta este timpul nostru care desigur că se revarsă în revenirea Domnului iar noi vom fi transformați.

Apoi „Taina bisericii nou testamentare ca trup al lui Hristos.” Și aceasta este pe de o parte o taină, și pe de altă parte ne-a fost descoperită. Noi suntem mădulare ale unui singur Trup. După cum vița are multe mlădițe, tot așa și Trupul lui Hristos are multe mădulare, dar aceasta pentru noi nu este numai o lecție, ci o realitate divină, pentru că noi formăm în timpul acesta Biserica Dumnezeului celui viu. Și eu vă întreb: se găsește Biserica Dumnezeului celui Viu în toate denomițațiunile? Unul dintre frații noștri mi-a arătat o fotografie a unui botez din Heilbron, un botez făcut în cadrul unei denomițații care este binecunoscută în întreaga lume. Și știți voi cum botează ei aici? O remorcă pe care o poți trage cu mașina și pe ea un butoi de vin plin cu apă și predicatorul stă acolo în haine obișnuite și are un mic vas iar aici scrie ca titlu: „Picnic bisericesc și botez” – în august 2003.

Noi n-avem nevoie de toate acestea. Aproape că este o blasfemie. Botezul este o poruncă a Domnului și trebuie făcut în respect. Frica de Dumnezeu trebuie să se întoarcă în Biserică.

Apoi avem aici toate punctele enumerate: „Hristos, Cuvântul făcut trup – plinătatea dumnezeirii întrupată.”

Apoi avem din nou taina Bisericii – Hristos, Capul trupului Său. Apoi se subliniază că noi toți suntem botezați într-un singur trup printr-un singur Duh, fie neamuri, fie greci. Credeți-mă: noi avem nevoie de botezul cu Duhul Sfânt mai mult decât probabil că ne gândim noi; pentru că nu este o altă cale. Nu există o unire cu Dumnezeu după felul oamenilor. Acest lucru este imposibil. Există numai o unire care trebuie să aibă loc în mod supranatural, și aceasta se face prin botezul cu Duhul Sfânt, astfel ca toți să fie într-un singur duh, și anume în Duhul lui Dumnezeu, în același Cuvânt, în aceeași credință, ca totul să poată să devină așa prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Cum a fost deja vestit în Zaharia 4, unde omul lui Dumnezeu a văzut sfeșnicul de aur cu șapte candelă și deasupra candelă era un vas mare cu untdelemn cu șapte țevi prin care curgea untdelemnul în cele șapte candelă.

Apoi în Apocalipsa vedem cele șapte sfeșnice, și vedem rânduiala divină: un înger primește mesajul și îl aduce bisericii. Cu cine mai poți să vorbești azi despre aceste lucruri? Toți stau undeva într-un regiment. Unde mai are încă Dumnezeu ceva de spus? Unde întrebă oamenii despre voia lui Dumnezeu? Pretutindeni ei sunt binedispuși, pretutindeni carismatică, minuni peste tot. Biserica este o Biserică a Cuvântului. Noi nu umblăm după semne, ci semnele ne urmează pe noi. Noi Îl urmăm pe Domnul și Cuvântul Său scump și sfânt, descoperit în acest timp.

Eu nădăjduiesc că noi am înțeles și cântarea „Numai calea credinței este sigură.” Calea credinței nu este calea ta personală, ci este așa ca și calea lui Avraam, legată de făgăduințele lui Dumnezeu și legată de ascultare – și anume să faci conform făgăduințelor.

De aceea a vorbit Pavel despre ascultarea credinței, în Romani 1 și de asemenea în ultimul capitol din Romani. Nu este vorba numai

despre o credință ci despre ascultarea de credință legată de făgăduințele lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate să recunoască un alt fel de credință. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Iar aceasta este credința despre care însuși Domnul a vorbit spunând „Cine crede în Mine cum zice Scriptura.” Orice altceva nu este de folos și trece pe lângă Dumnezeu, și apoi desigur conduce spre dezamăgirea cea mare.

Aici mai sunt enumerate și alte taine. Ceea ce pentru a fost remarcabil este faptul că tot ce descoperă Dumnezeu, ce a fost în prealabil o taină, este descoperit după aceea. Noi vedem aceasta, și apoi putem spune împreună cu Ioan: „ce au pipăit mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții – ce au văzut ochii noștri și ce au auzit urechile noastre.”

Deci, nu este doar un mesaj ci mesajul divin de mântuire cu toate făgăduințele pe care ni le-a dat Dumnezeu în Cuvântul Său. Și în acesta este ancorată credința noastră. Este de asemenea frumos faptul că noi am înțeles prin harul lui Dumnezeu că nimic nu poate fi sprijinit numai cu un singur verset, ci totul trebuie sprijinit pe două sau trei mărturii. Nu se poate altfel, credeți-mă. Cine citește numai Geneza 1:26-28, se gândește la trinitate pentru că acolo este scris „Să facem om...” Dar împreună cu acest verset trebuie citite și toate celelalte care vorbesc despre creație, ca să știm cu cine vorbea Dumnezeu acolo. Dar oamenii nu fac lucrul acesta. Ei folosesc un singur verset iar Satana li-l răstălmăcește, și după aceea ei numesc lucrul acesta „o descoperire deosebită”. Interpretări de felul acesta nu mi sunt de folos și întotdeauna le voi respinge. Dumnezeu nu ne-a dat o Scriptură cu 66 de cărți ca noi să citim numai un verset, ci pentru ca noi să luăm toate versetele, ca să avem după aceea un echilibru.

Poate ar trebui să vă dau un indiciu. Noi tocmai am citit în evanghelia lui Ioan, și eu mai citesc odată – Ioan 5. Și spun acest lucru din dragoste și numai pentru a ajuta. Ce ai citit, frate Rus? Ioan 5:24 „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Versetele 28 și 29: „Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul

Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată.” Într-un verset spune „și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”, iar dacă am citi din Romani sau din Corinteni, acolo spune „Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.” Trebuie să știi în ce context se află afirmațiile acestea. Iar afirmația aceasta spune că oamenii care au crezut din toată inima nu trebuie să se înfățișeze la judecata de pe urmă, înaintea scaunului alb de domnie. Ei nu aparțin acolo pentru că au găsit har înaintea lui Dumnezeu și au scăpat de judecata finală. Ei nu mai vin acolo. Noi toți nu ne vom înfățișa la judecata finală. Acolo apar toți aceia care nu au avut parte de prima înviere. Toți care vor avea parte de a doua înviere se înfățișează la judecata finală. Apoc. 20 de la v. 11.

Numai pentru a sublinia acest lucru – cât este de necesar să citești nu numai un singur verset și după aceea să alergi cu el, ci să vii înaintea lui Dumnezeu și să întreb: „În ce legătură este versetul acesta? Cum trebuie așezat din punct de vedere biblic?”

Eu mă gândesc mai ales la diferitele direcții din cadrul mesajului în care se ia într-adevăr o singură afirmație din cele făcute de fratele Branham și se face din ea o învățătură. Și iată că a fost înțeleasă greșit și răstălmăcită pentru că nu se iau pe lângă aceasta și celelalte afirmații. Se ia numai afirmația care se potrivește în programul cuiva.

Frați și surori, noi nu avem aici probleme de acest fel. Dar mergeți pretutindeni în lume – sigur că și aici în oraș există așa ceva, și de asemenea în împrejurimi: afirmații ale fratelui Branham sunt prezentate ca învățături, și acestea nu au nici un fundament biblic. Ce să fac eu cu acestea? Să luăm cuvântul parousia – și doctrina despre parousie. Oameni care habar nu au de alte limbi, nu cunosc nici măcar limba engleza, vor să explice ce înseamnă cuvântul parousia. Se poate verifica; se poate citi în dicționar: cuvântul acesta înseamnă cu adevărat „prezență personală”, venire personală - nu o învățătură, ci realitate. Eu v-am spus recent: când în 1976 am avut întrunirea internațională a fraților slujitori, a fost cu noi și fratele nostru Frangos care este născut în Grecia. Eu am întrebat ce înseamnă cuvântul

parousia. Iar el s-a ridicat, a ieșit afară, noi ne-am uitat după el și nu am știut ce vrea să însemne lucrul acesta. El a închis ușa după el și după aceea a revenit. Și a spus: aceasta este parousia. Aceasta este parousia: eu am venit personal. Iar cine studiază cuvântul parousia în epistola către corinteni, 1 Cor. 16:17, acolo se vorbește despre venirea lui Stefana și acolo este folosit cuvântul parousia. În 2 Cor. 7:6-7 se vorbește despre venirea lui Tit și se folosește tot cuvântul parousia. La fel este și în Filipeni 1. Parousia este atunci când un om vine el personal – aceasta este o apariție personală, tot așa cum epifania este tot o apariție. Dar din aceasta s-a făcut o învățătură care spune că Hristos ar fi venit în 1963. Iubiților, când va reveni Domnul nostru vom ști cu toții acest lucru.

Eu chiar ieri am căutat acest citat al fratelui Branham. Acești oameni ar trebui să citească ce a spus fratele Branham despre venirea Domnului. El a spus că în legătură cu Biserica Domnul vine de trei ori: prima dată El a venit ca să răscumpere Biserica. A doua oară El vine ca să-și ia acasă Biserica Lui. Iar a treia oară vine împreună cu Biserica pentru a ridica Împărăția de o mie de ani. Sunt trei venituri ale Domnului în legătură cu Biserica. Ce să facem noi cu toți acești oameni care provoacă probleme? Să fie foarte clar spus aici: fiecare învățătură biblică ne unește cu Dumnezeu și unii cu alții. Nu există ostilitate (neînțelegere) în învățăturile biblice. În învățătura biblică este armonia lui Dumnezeu cu Biserica. Și de aceea noi trebuie și vom fi învățați de Dumnezeu. Lucrurile sunt mai serioase decât credem noi uneori. Și nu avem nimic împotriva fraților. Noi suntem împotriva lucrurilor pe care le prezintă ei atunci când acestea nu sunt biblice. Aceste lucruri nebiblice nu sunt pentru noi, nu sunt pentru Biserică.

Dacă citim epistolele lui Pavel, el vorbește despre diferitele taine sau despre taină – la singular: 1 Cor. 4:1 referitor la taina lui Dumnezeu - și nu doar despre taina la singular ci tainele lui Dumnezeu. Sunt multe taine, dar este o singură taină a lui Dumnezeu în Isus Hristos Domnul nostru. El este taina lui Dumnezeu descoperită. Și noi trebuie să facem deosebirea între singular – taina lui Dumnezeu, unica taină a lui Dumnezeu – și multele taine pentru care noi de asemenea ne bucurăm și pentru care suntem mulțumitori

lui Dumnezeu. 1 Cor. 4:1-2 „Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos, și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.” Și ca să garanteze acest lucru bărbatul lui Dumnezeu a continuat să scrie în 1 Cor. 4:6b „ca prin noi înșine, să învățați să nu treceți peste „ce este scris””. Un cuvânt foarte puternic. Un cuvânt foarte puternic, care ar trebui să-i convingă pe toți. Un cuvânt al Dumnezeului nostru. Mai întâi este vorba despre ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu, iar după aceea ni se spune că oameni de felul acesta, care au fost rânduiți de Dumnezeu și cărora Cuvântul le-a fost descoperit prin har, ei au stat întotdeauna în limitele Cuvântului fără să treacă peste ce este scris. Iar dacă citiți versetul acesta până la sfârșit, ni se spune ce se întâmplă când cineva trece peste ce este scris. „și nici unul din voi să nu se fălească deloc cu unul împotriva celuilalt.” Dacă toți au același Cuvânt, aceeași descoperire, și sunt călăuziți de același Duh, atunci nimeni nu trebuie să se fălească împotriva celuilalt. Atunci toți se supun, și se supun lui Dumnezeu nu oamenilor care aduc o descoperire nouă, ci se supun lui Dumnezeu care ne descoperă din nou Cuvântul Său cel vechi. Și noi am văzut într-adevăr pretutindeni unde oamenii își prezintă învățăturile proprii: acolo sunt unii împotriva altora, unul are dreptate, celălalt este greșit, și lucrul acesta merge așa pretutindeni pe pământ. Dar nu în Biserica Mireasă. Biserica Mireasă nu urmează nici un om, nici o învățătură deosebită, nici o descoperire deosebită. Biserica Mireasă este o Biserică a Cuvântului și ea nu trece peste Cuvântul scris. Iar dacă vine cineva și spune „prorocul a zis, prorocul a zis” – prorocul a spus numai ceea ce Dumnezeu a spus deja în Cuvântul Său. Iar dacă uneori nu totul a fost exprimat chiar atât de limpede – cui nu i se întâmplă? Care este predicatorul căruia nu i s-a întâmplat ca nu fiecare propoziție să fie chiar așa de perfectă? Dar Duhul Sfânt face și dintr-o propoziție incompletă una completă, dar întotdeauna în cadrul Cuvântului lui Dumnezeu.

Aici trebuie spus câteva lucruri despre aceasta, pentru că este necesar pe plan mondial, și acum este mai necesar decât în trecut. Trebuie spus tuturor fraților de pretutindeni că acela care părăsește

Cuvântul va fi părăsit de Dumnezeu. Dumnezeu este numai în Cuvântul Său. Și trebuie să le mai spunem că acela care trece de Cuvântul scris aduce la existență partide, și unul va fi împotriva celuilalt. Frați și surori, biserica Mireasă trebuie adusă înapoi în cadență, în pas cu Cuvântul. Acum când suntem atât de aproape de revenirea lui Isus Hristos nici unul dintre noi nu-și poate permite să iasă din cadență ca să urmeze vreun fel de basme. Asta nu mai merge. Timpul este prea scump. Timpul este prea scurt. Noi trebuie să ne ferim de tot ceea ce provoacă probleme și despărțiri în cadrul bisericii. Și să mai fie spus odată: ceea ce vine de la Dumnezeu ne va uni cu El și unii cu alții. Atunci nu este nici un fel de partidă, nici un „Eu știu tot”. Atunci numai Dumnezeu are dreptate, și noi suntem de acord cu El, și-I mulțumim pentru descoperirea pe care a dat-o.

După aceea putem merge la prorocul Daniel ca să întărim lucrul acesta. Știm cu toții că în Apoc. 5 este scris despre cartea pecetluită care a fost deschisă. Și noi credem din inimă că a fost deschisă. Eu cred că a fost deschisă cartea, și că cele șapte peceți au fost descoperite. Dumnezeu ne-a dat prin harul Său tot ce trebuie să știm. Nu este nevoie de nici o închipuire, nu este nevoie de adăugări. Noi doar mergem în Cuvânt și vedem totul împlinit prin harul Său, și vedem într-o lumină clară. Daniel 10:14: „Acum vin să-ți fac cunoscut ce are să se întâmple poporului tău în vremurile de apoi, căci vedenia este cu privire tot la acele vremuri îndepărtate.” Și apoi Daniel 10:21: „Dar vreau să-ți fac cunoscut ce este scris în cartea adevărului. (scriptură – engl.)” – nu ce este scris în afara Scripturilor, ci ceea ce este scris în Scripturi. Apoi avem posibilitatea să verificăm.

Deci, „ce este scris în cartea adevărului.” Și numai după aceea avem Daniel 12:4, unde se spune „pecetluiește cartea” cu tot ceea ce a fost scris în ea, iar pecetluirea să țină până la timpul sfârșitului. De câte ori să citim lucrul acesta? Însă datorită fraților care predică în lumea întreagă, haideți să mai citim odată. Dan. 12:4: „Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește.” Deci cartea (conținutul ei) trebuia să fie pecetluită până la timpul sfârșitului. Și de aceea Dumnezeu a poruncit ca acum în timpul

sfârșitului cartea pecetluită să fie deschisă. Dar nu ca să facă o nouă denomi-națiune sau învățătură, ci ceea ce a fost scris în carte a fost descoperit prin harul Său.

Cineva a venit la fratele Branham și a spus: „După descoperirea pecetilor vom auzi lucruri care nici măcar nu au fost scrise?” Și fratele Branham a simțit imediat că acest lucru este greșit. Chiar și întrebarea era greșită. Și el a spus: „Nu! Se va descoperi numai ce este scris în carte.” Și așa trebuie să rămână pentru totdeauna. Dacă oamenii spun: „Domnul a venit în mod duhovnicesc” atunci noi trebuie să spunem că în Duhul El a coborât în ziua de Rusalii, ca viața dumnezeiască să se descopere în biserică, și în Duhul să fie cu noi în toate zilele până la sfârșitul lumii. În punctul acesta noi nu trebuie să așteptăm martie până în 1963. Acest lucru s-a întâmplat de Rusalii, despre care Domnul nostru a spus: „Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite.” Și apoi El vorbește despre Duhul adevărului. Apoi spune „Eu Mă voi întoarce și voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii.” Fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu trebuie lăsat la locul lui, în contextul de care aparține, și nu trebuie scos din context și mutat dintr-o parte în alta provocând astfel o încurcătură.

Eu fac parte dintre aceia care au fost martori la slujba fratelui Branham. Și o apreciez și-I mulțumesc lui Dumnezeu din toată inima pentru aceasta. Dar prin har eu cunosc și scopul acestei slujbe: Mireasa să fie chemată afară, să fie adusă înapoi la început, la aceeași învățătură, la același botez, la aceeași putere, aceleași daruri, aceleași slujbe – Isus Hristos, același ieri și azi și în veci. Ce a avut fratele Branham? El nu a avut numai o învățătură, ci a avut o slujbă în spatele acesteia, a avut o slujbă apostolică restituită, însoțită de semne și minuni supranaturale, o slujbă legitimată de Dumnezeu. La sfârșit, lucrul acesta trebuie să se repete în biserică. Dar se poate repeta numai atunci când Biserica devine o inimă și un suflet, și când în Biserică nu mai sunt învățături străine, când armonia divină s-a reîntors în Biserică. „Eu în ei, și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una.”

Și ca să nu uit: când cineva vrea să facă din Apoc. 10 ceva ce este în afara Cuvântului, atunci trebuie spus: „Nu așa!” Ce vor spune cele șapte tunete evreilor, în legătură cu venirea Domnului, nu mai trebuie să scrie nimeni pentru că atunci se întâmplă ce a spus El. Noi ca Biserică cu adevărat nu avem de-a face cu acest lucru. Chiar dacă fratele Branham se referă de o sută de ori la Apoc. 10, el se referă la aceasta numai pentru că el a auzit cele șapte bubuituri puternice de tunet în 28 februarie 1963 pe Muntele Apusului. El le-a auzit și a crezut într-adevăr că este sfârșitul lumii, atât de înspăimântătoare au fost cele șapte bubuituri de tunet – nu doar tunete care bubuiau, ci niște tunete cu un ecou. Frați și surori, eu pot să mărturisesc despre acest lucru: eu, Ewald Frank, am auzit poate de 12 sau de 13 ori glasul Domnului, dar numai o singură dată am auzit glasul lui Dumnezeu. Acesta te doboară la pământ – nici un om nu-i poate rezista. Glasul lui Dumnezeu nu este numai un tunet care bubuie ci este un tunet cu un ecou și cu un pocnet, căruia nu-i poți rezista. Îți trece prin toate oasele – de fapt trece prin toată ființa ta. Nu este deloc ca o trâmbiță, ci ca un tunet care izbește și devine din ce în ce mai puternic. A venit de sus, dar din dreapta, pe insula Fanö. Eu pot să mărturisesc despre aceasta, pot să spun ce înseamnă glasul lui Dumnezeu. În fața mea este Biblia deschisă. Nouă cuvinte am auzit acolo din gura lui Dumnezeu, și fiecare cuvânt era un tunet în el însuși.

Deci, când în Apocalipsa este scris despre cele șapte tunete, atunci lăsați-le acolo unde sunt. Lăsați-le în seama lui Dumnezeu, și anume pentru clipa când Domnul ca Înger al legământului cu curcubeul deasupra capului Său coboară jos, desigur nu ca Mire pentru Mireasă, și nici măcar ca Fiu al omului care va sta pe scaunul de domnie al slavei Sale și toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui, cum este scris în Matei. Să lăsăm totul la locul său. Noi trebuie să respectăm acest lucru. Aceasta este rânduiala divină și Dumnezeu nu permite nimănui să producă dezordine în această rânduială divină. Noi n-am fost scoși afară din această dezordine prin brațul puternic al Dumnezeului nostru ca să ajungem iarăși în dezordine.

Chiar ieri am auzit iarăși că frați dintr-o țară vecină vin în Armenia, și ei n-au altceva de prezentat decât învățătura lor despre

cele șapte tunete. Și atunci să mai stai liniștit când revenirea lui Hristos este atât de aproape? Lăsați-mă s-o repet aici: Dumnezeu nu mai permite nimănui să provoace deranj în mijlocul poporului Său. Dumnezeu vrea armonie. Dumnezeu vrea să rămânem în Cuvânt, nu să trecem de Cuvânt – și să lăsăm totul în contextul de care aparține. Și Dumnezeu se va ocupa ca lucrurile să se întâmple la vremea potrivită. Este chiar așa de greu să înțelegem acest lucru? De fapt pentru lucrul acesta nici nu este nevoie de descoperire. Este nevoie numai de frica de Dumnezeu și de o teamă de Cuvântul Său. De mai mult nu este nevoie.

Contextul clarifică totul: când Domnul singur, fără Mireasă, fără îngeri, fără cântări, coboară personal ca să se descopere fraților Săi, atunci El ca proprietar original pune un picior pe pământ și unul pe mare, pentru că El a creat toate lucrurile – El este moștenitorul – așa este scris în Psalmi – El este moștenitorul și noi suntem moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos. Ce am pierdut prin Adam am reprimat prin Hristos – cel de-al doilea Adam. Și noi vom moșteni pământul, vom domni ca împărați aici pe pământ, după ospățul de nuntă. Totul ne-a fost restituit de Dumnezeu.

Pe mine mă doare tare. Frați și surori, dacă trăiești situația din toată lumea unde sunt probleme pentru că se ridică frați care iau predicile fratelui Branham, sau citesc o propoziție pe care doresc s-o accentueze pentru că se potrivește în conceptul lor. Acest lucru doare. Să vă spun că în primii 20 de ani de când mesajul a fost dus în toată lumea n-a existat nici o neînțelegere, n-au fost învățături străine – totul era într-o armonie divină. Numai atunci când s-au ridicat alți frați care n-au nici o însărcinare divină, ei au tras mesajul fratelui Branham în partea lor, și au tras după ei ucenici, întotdeauna cu același scop: să-i lege pe oameni de ei. Și dacă ascuți cu atenție, atunci este o singură condiție: cine nu crede această învățătură deosebită, nu va avea parte de răpire. Ei pot să le spună oamenilor direct: „Dacă nu crezi ce-ți predic eu, atunci ești pe dinafară, nu ești înăuntru.” Eu n-am nevoie de asta. Mie-mi trebuie numai ceea ce ne-a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. Aceasta este descoperire divină și de aceasta toți avem nevoie.

Lăsați-mă s-o mai spun încă odată aici foarte clar: fratele Branham a auzit aceste șapte tunete puternice, vârfurile copacilor au fost retezate, toată împrejurimea a fost cutremurată, stâncile s-au sfărâmat și s-au rostogolit în vale. Eu însumi am văzut aceste stânci din Tucson. Am fost acolo ca să văd cu ochii mei ce s-a întâmplat. Și o cred. Dar eu nu cred toate lucrurile care au fost adăugate la Cuvânt. Toate sunt neînțelegeri care aduc discordie în Biserică, despărțind poporul lui Dumnezeu. Lucrul acesta trebuie să se termine.

Câți dintre voi doresc să ajungă una cu mine în credință, astăzi? „Numai calea credinței este sigură”- așa am auzit în cântare – noi să-i cerem lui Dumnezeu ca El să-i oprească pe toți aceia care lucrează în Împărăția lui Dumnezeu ca să-și zidească în aceasta propriile lor împărății. Dumnezeu să preia conducerea și trimișii lui să predice adevăratul Cuvânt pe întreg pământul. Nădăjduiesc că a fost destul de clar.

Fratele Branham a vorbit într-adevăr despre cele șapte tunete care au răsunat acolo. Și a vorbit despre credința de răpire, despre Numele cel nou al Domnului – el a spus multe lucruri în legătură cu aceasta. Și pentru că în Biblie nu mai este nici un alt loc, decât cel din Apoc. 10, el s-a referit întotdeauna la acesta. Și o voi scrie într-una din următoarele mele broșuri, ca dovadă, pentru a arăta că același verset poate fi folosit în două legături diferite. Dar lăsați contextul original așa cum este. Nu vreau să intru în detalii aici. Timpul nostru s-a scurs. În orice caz, în Apoc. 10:7 spune ca o vestire, ca un anunț, că atunci când al șaptelea înger - (și este vorba despre îngerul cu trâmbița – și lucrul acesta se poate citi în Apoc. 8 și 9. Acolo sunt primii 6 îngeri care sună: 4 în cap. 8, 2 în cap. 9) – apoi urmează anunțul „că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi proorocilor.” – nu apostolilor Săi ci robilor Săi, prorocii. Trebuie să fim atenți ce este scris. În Noul Testament se vede deja deosebirea în formulare: în Vechiul Testament este vorba despre slujitori și proroci iar în Noul Testament este vorba despre apostoli și proroci. Frați și surori, fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu își are locul lui și trebuie văzut în contextul în care este scris. Sunteți de acord? Eu nu vă aud. O adunare în care se

aude numai predicatorul, nu este bună. Avem nevoie de adunări în care poporul să se audă, și anume oamenii cărora le-a vorbit Dumnezeu. Și noi nu spunem „amin” unui predicator, ci spunem „amin” Celui ce este AMIN. „Iată ce zice Cel ce este Amin” – Apoc. 3 – „Începutul și Sfârșitul, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.” Binecuvântat să fie Numele Domnului.

Prezența lui Dumnezeu este azi aici și Domnul vorbește cu noi. El vrea să aibă hotărârea noastră totală, să nu mai rămână nici o porțiță deschisă, nici măcar o mică spărtură pentru vreo învățătură care ar putea să provoace despărțiri. Inimile noastre să fie deschise larg pentru a primi Cuvântul lui Dumnezeu iar acesta să fie descoperit, și după aceea, cum am spus deja, să-l lăsăm în contextul în care aparține. Domnul ne-ar fi spus azi: „Ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!” Fericit și sfânt este cel ce aude ce zice Duhul bisericilor. Apoi urmează avertismentul: „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul.” Și Duhul a dat Cuvântul, și același Duh descoperă același Cuvânt. Și toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu rămân în Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci noi rămânem în Cuvânt, așa cum a spus Domnul nostru în Ioan 15: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, și Eu rămân în voi” – și El rămâne în noi atât timp cât noi rămânem în Cuvântul Lui. Și atunci El este cu noi în toate zilele până vom ajunge de la credință la vedere. Laudă Dumnezeului nostru. Noi nu pierdem timpul, ci îl folosim, răscumpărăm timpul, și Dumnezeu ne binecuvântează. Amin.

Să ne ridicăm și să cântăm așa cum facem adesea „Așa cum sunt.”

Ne aplecăm capetele. Nu știu dacă azi va avea loc un botez. Dacă este un botez, atunci am dori acelor oameni care se vor boteza ca Cuvântul despre botez să le fi fost clar. Este un pas care se face în ascultare, atunci când cineva crede. „Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, - nu va fi nici botezat - va fi osândit.” Este un text foarte clar care n-are nevoie de nici o interpretare, ci trebuie crezut și credința trebuie dovedită prin ascultare. Același lucru se aplică fiecărui punct care trebuie corectat din punct de vedere al învățăturii, pe care ni l-a descoperit Dumnezeu. Dumnezeu este unul

singur, nu doi sau trei sau mai mulți. Nu sunt trei veșnici, nu sunt trei Atotputernici sau omniprezenți. Este numai un singur Dumnezeu veșnic care este omniprezent și El s-a descoperit pentru mântuirea noastră în singurul Său Fiu zămislit – Emanuel: Dumnezeu cu noi – astfel ca noi să putem să primim înfierea și multe versete să se poată împlini: „Și acolo unde li se zicea: „Voi nu sunteți poporul Meu”, vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu.” El – Fiul lui Dumnezeu, noi – fii și fiicele lui Dumnezeu. Un singur Dumnezeu. În ceruri El este Tatăl nostru. Pe pământ s-a descoperit în Fiul: Dumnezeu cu noi – Emanuel. În noi s-a descoperit prin Duhul Sfânt. Așa a vrut Dumnezeu și așa a făcut iar noi am fost incluși în planul de mântuire. Putem doar să spunem un „Aleluia” și un „Amin”. Pentru că așa cum am auzit din predica fratelui Branham, Fiul lui Dumnezeu a fost predestinat să meargă la cruce și să îplinească răscumpărarea vestită în tot Vechiul Testament.

La fel, toți fii și fiicele lui Dumnezeu au fost aleși înainte de întemeierea lumii, ca să fie schimbați în același chip al Fiului. Trebuie doar citit Efeseni 1 primele versete, și de asemenea 1 Ioan 3 primele versete și toate celelalte versete. Dumnezeu a dat har. El a vrut ca noi să ne întoarcem, noi care am fost răspândiți prin diferite biserici și denominațiuni să ne întoarcem la singura credință care poate să reziste înaintea Lui – și anume la credința adevărată despre care este scris „luptați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.”

Frați și surori, noi ne aflăm în această luptă de credință. Nu avem de-a face cu carnea și sângele, nu cu dragul frate care zâmbește cu toată gura vorbind despre dragoste dar fără s-o trăiască, ci noi avem de luptat „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, care sunt în locurile cerești” și care influențează oamenii și care răsucesc fiecare Cuvânt și fiecare afirmație și o așează greșit. Frați și surori, trebuie s-o luăm în serios. Ceasul încercării a venit peste tot pământul, și Dumnezeu ne încearcă să vadă dacă noi credem sau dacă noi ne lăsăm ca Eva încurcați în argumente. Cuvântul lui Dumnezeu este sfânt. Fiecare învățătură din Scriptură ne-a fost dată de Dumnezeu. Și noi

vom rămâne în învățătura sănătoasă pe care Dumnezeu a dat-o până în ziua de azi, și o va face până la sfârșit.

La fel este și cu botezul. Mat. 28:19 singur, a fost înțeles greșit și răstălmăcit și este practicat așa din sec. IV. De circa 1680 este practicat fără descoperire și dușmanul s-a ascuns după el. La sfârșitul zilelor Dumnezeu a descoperit că Numele de legământ noutestamentar al Dumnezeului nostru ca Tată, Fiu și Duh Sfânt, este Numele care este mai presus de orice nume, este Domnul Isus Hristos. Mântuirea este în Numele acesta și azi aici. Și noi putem să credem acum împreună și să trăim împreună puterea lui Dumnezeu. Azi nu va fi numai o lecție ci azi făgăduințele lui Dumnezeu se vor împlini. Azi putem veni la Domnul, lăsând la o parte totul, cerându-I să ne dea iarăși viața și să ne dea odihnă sufletelor. Este o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu! Aleluia!

Să mai cântăm odată „Așa cum sunt.”

Câți doresc să fie cuprinși în rugăciunea aceasta? Oricare ar fi problemele voastre, nu mergeți acasă cu ele. Aduceți-le la Domnul. Uneori noi singuri nu putem învinge. Uneori avem nevoi de ajutor în rugăciune. Azi ne vom ruga împreună și unii pentru alții și vom crede, și azi se vor întâmpla lucruri mari. Cei legați vor fi eliberați, cei bolnavi vor fi vindecați. Dumnezeu își va confirma azi Cuvântul Său în noi. Numai calea credinței este sigură. Nu vă chinuiți să credeți, ci pur și simplu credeți că Domnul își adeverește Cuvântul. Noi am văzut lucrul acesta cu fratele nostru Ziegler, care ar fi putut sfârși într-un scaun cu rotile, sau care ar fi putut să stea în spital luni de zile. El este azi aici, fără cârje. Aleluia. Binecuvântat să fie Domnul nostru.

Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat și dacă noi credem vom trăi azi adevărul Cuvântului. Cei bolnavi se vor vindeca. Azi se poate întâmpla aici. Să ne rugăm împreună. Dumnezeu vă vede mâinile și inimile.

Tată ceresc, noi Îți mulțumim din toată inima și din tot sufletul pentru adevărul Cuvântului și al Duhului Tău care conduce în tot adevărul. Doamne drag, aici este turma răscumpărată prin sânge, care crede Cuvântul Tău. Descoperă-Te, confirmă-Ți Cuvântul, eliberează,

vindecă,... Aleluia. Slavă lui Dumnezeu. Aleluia! Aleluia! Aleluia!
Manifestă-Ți prezența Ta, puterea Ta. Confirmă-Ți Cuvântul Tău. Noi
credem. Noi credem acum. Dă descoperire, dă claritate prin adevărul
Tău pretutindeni pe pământ, Doamne drag. Slavă, cinste și glorie Ție.
Aleluia.

Să cântăm „O, este Isus .”